

چشم شیشه‌ای

برخورد نزدیک از نوع سوم



برای ما نوجوانه‌ای‌ها، علی بیرونما کسان است که جبر زمانه به خصوص در ایام نوجوانی نگذاشت رویاهایش را فراموش کند. از آنهایی که اگرچه نوجوان کار بود اما می‌دانست همه چیز ختم به این دست‌های پینه بسته در روزهای طلایی زندگی‌اش نمی‌شود و قرار است با این دست‌ها کارهای بزرگ‌تری هم بکند.

مثلاً یک روز بشود اسطوره یک ملت و ضربه پناالتی بهترین بازیکن آن زمان یعنی رونالدوی پرتغالی را در عین ناباوری مهار کند.

شروع جام جهانی ۲۰۲۲ برای ما تلخ بود و شاید برای علی بیرو از اغلب ایرانی‌ها تلخ‌تر و البته دردناک‌تر. دقیقه هشت بازی در مهم‌ترین تورنمنت جهانی فوتبال، با هم تیمی‌ات برخورد کنی و بعد شاهد باخت سخت تیمت باشی. این البته یک طرف ماجراست. من گاهی هم خودم را می‌گذارم جای حسینی که بی‌حواس به سمت بیرون رفت که آن برخورد اتفاق افتاد و سعی می‌کنم بفهمم چه در دل او گذشت.

با این همه بیشتر از همه حرف‌هایی که در این باره شنیدیم؛ این عبارت دلم‌را لزانده وقتی خودی به تو ضربه بزند، دشمن خوب راهش را پیدا می‌کند. درست در لحظه‌ای که بین نیروهای یک گروه یا تیم اختلاف بیفتد و با هم درگیر شوند، زمان آغاز جولان دادن دشمن است. درست اتفاقی که در بازی جلوی انگلیس افتاد.

اسطوره



خیلی‌ها بلد نیستند از نردبان قلب آدم‌ها بالا بروند. ممکن است مدتی روی بورس باشند و بعدها از یاد می‌روند. اینها فوق فوکش قهرمان هستند ولی قهرمان فصلی و موقتی. برای این که در قلب انسان‌ها باقی بمانی، باید خیلی حواست را جمع کنی. آن وقت است که حتی اگر عمرت به این دنیا باقی نبود هم حرفت سر

زبان همه می‌ماند. حتی کسانی که شاید در دوران زندگی‌ات آنها رانده‌ای، برایت می‌شوند اسطوره. یکی مثل جهان پهلوان تختی یا آرش کمانگیر و پوریای ولی.

عجیب‌تر کسانی هستند که یک عمر با رفتار و منش و تلاش‌شان می‌روند توی قلب آدم‌ها ولی یک‌هو در یک بزرگه، با برخوردی غلط از چشم مردم می‌افتند. شاید مثلاً به بهای جاکردن در دل یک عده محدود، تصویری که سال‌ها از خودش ساخته بودند را خراب می‌کنند. ادسون آرائتس دو ناسیمنتو معروف به پله، از جمله آدم‌هایی است که حواستش به این بوده که چطور در قلب مردم سرزمینش و حتی مردمانی که از خون و نژاد او نیستند هم جا داشته باشد. وقتی در ایام جام جهانی کمی کسالت پیدا کرد، نه تنها تصویرهایش در دست هواردان برزیلی قرار گرفت؛ بلکه بازیکنان خوب این روزهای برزیل هم، پیروزی‌های‌شان را با در دست گرفتن تصویر اسطوره‌شان، جشن گرفتند.

ضد

همین چند وقت پیش از ۱۶ آذری گذشتیم که خاطره‌ساز اولین شعار مرگ بر آمریکا است. روشنفکرانماها که این روزها تعدادشان زیادتر هم شده، بارها این شعار را زیر سؤال برده‌اند که مگر مردم آمریکا چه هیزم تری به ما فروخته‌اند که باید یک سره برای‌شان آرزوی مرگ کنیم. احتمالاً این عده، سخنان رهبری را گوش نکرده‌اند که بارها در این مورد توضیح داده‌اند که ما با مردم آمریکا کاری نداریم و حتی خود آنها را مظلوم می‌دانیم که در جنگال سیاستمداران‌شان گیر افتاده‌اند. حرف ما دعوایی است تاریخی و بی‌پایان با

دوربین عکاسی گاهی شکارچی خوبی است. تصاویری را در لحظه ثبت می‌کند که سال‌ها می‌شود درباره‌شان فکر کرد، حرف زد و البته هرگز پیامی که در دل دارند را فراموش نکرد. چندان از این قاب‌های ماندگار را که در ایام برگزاری جام جهانی ثبت شده با هم مرور می‌کنیم. قاب آخر را هم برای شما گذاشته‌ایم.

شکرانه



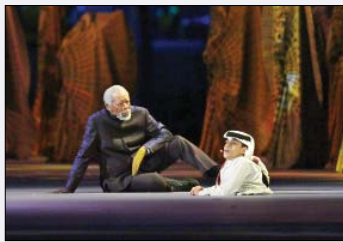
چندبیری که فیلم‌های مربوط به دزدی از مغازه‌ها را دیدم با خودم فکر کردم که اصلاً این دزدها کاری به وجود دوربین مداربسته ندارند. حتی در برخی فیلم‌های سینمایی، دزدهایی به نمایش گذاشته می‌شوند که بدون ترس از هیچ‌کس، زل می‌زنند توی

دوربین‌ها و پلیس را هم به چالش می‌کشند. این است که معتقدم باور آدم‌هاست که در این مورد کارکرد دارد. این که چیزی را غلط بدانی و البته به جای دوربین مداربسته، حواست به این باشد که خدا دارد تو را می‌بیند.

جام جهانی برای خیلی‌ها منهای خدا تعریف شده است. بزرگ‌ترینش صهیونیست‌ها که همیشه فجیع‌ترین جنایات‌شان را در حاشیه این رویداد پرهیاهو صورت می‌دهند تا در حاشیه اخبار آن، کسی به کارشان کاری نداشته باشد. ولی جام ۲۰۲۲ یک صحنه زیبا دارد که چند باری هم تکرار شده است. سجده‌های شکر فوتبال‌یست‌های مسلمان. به خصوص تیم شگفتی‌ساز مراکش.

البته پیروان ادیان دیگر به خصوص مسیحی‌ها هم خدا را بابت اتفاقات شیرین و پیروزی‌های‌شان شکر می‌کنند ولی این تصویر شکرگزاری دسته‌جمعی یک لطف دیگری دارد.

طنین الهی



رقص و آواز و حرکات موزون و رنگ؛ فصل مشترک افتتاحیه همه جام‌های جهانی فوتبال بوده است. حتی در مراسم قرعه‌کشی جام جهانی ۲۰۲۲ هم که به میزبانی قطر برگزار شد، گروه کره‌ای BTS اجرا داشت با آن اجراهای معروف‌شان. ولی افتتاحیه جام جهانی یک نوای

جدید را هم تجربه کرد. برای اولین بار در طول تاریخ مسابقات جهانی فوتبال، آوای قرآن به زیبایی هرچه تمام‌تر در گوش جهان پیچید. در کنار نوجوانی که با حرکات نمایشی عده‌دار این اتفاق بود؛ یک هم‌مان ویژه هم حضور داشت. بازیگری که در طول زندگی‌اش حتی نقش خدا را هم یک بار تجربه کرده است. مورگان فریمن، بازیگری که بیش از هر چیز با دیالوگ‌های ماندگارشان در فیلم‌هایی مثل رستگاری در شاتوشنگ، شوالیه تاریکی بر می‌خیزد و بوروش، توانمند مطلق شناخته می‌شود. نمی‌دانم در ذهن طراحان این صحنه و قاب بی‌نظیر، چه می‌گذشته است. ولی بیش از تصویر ماندگاری که نقش بست، به نظر می‌رسد بازهم به قول معروف، تنها صداست که می‌ماند. و تاریخ طنین شنیدنی قرآن را که در مراسم با شکوه افتتاحیه جام جهانی ۲۰۲۲ گوش نواز شد؛ هرگز فراموش نخواهد کرد.



کسانی که خودشان را کدخدا و صاحب کل جهان می‌دانند. بعد از بازی سوم تیم ایران با آمریکا، صحنه‌هایی خلق شد که همین دوستی با مردم آمریکا را نشان می‌داد. گرچه در حالی که فوتبال‌یست‌های آمریکایی با بازیکنان ما ابراز همدردی می‌کردند در این شکست؛ همان روشنفکرانماها، داشتند داخل ایران، با پرچم آمریکا جشن می‌گرفتند. کسانی که یاد گرفته‌اند به هر چیزی که ضد این نظام، ضد خوشبختی مردم، ضد شادی و نشاط و موفقیت ایرانی‌هاست، اعتبار دهند و طرفدارش شوند. آن قدر که در خاک کشورشان، پرچم کشوری دیگر را که سال‌هاست مردم‌شان را تحریم کرده است، به اهتزاز درآورند.



یه ربع جمعه

ضمیمه نوجوان

شماره ۱۲۸ ■ ۲۴ آذر ۱۴۰۱

نوجوانه



حسین شکیب‌راد
سرمدیر
نوجوانه